No. 6.   18[illegible]

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag   13 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld eenmaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Het Leidsche krantje.

Het Leidsche krantje heeft in zijn nommer van 25 December een artikel gegeven tegen het [illegible] het edele 8tal of aan de Tweede Kamer, betrekkelijk het aanhangige voorstel tot verandering der grondwet.

Daarin noemt hetzelve de pogingen der 8 leden van de Tweede Kamer *allezins lofwaardig* en zegt dat zij *een verdienstelijk werk hebben ondernomen.*

Evenwel *kan hetzelve zich met den maatregel van adhaesien en petitien niet vereenigen.*

Dat alles zegt het, steeds bewerende *zich geene partij te stellen.* Wij kunnen zeer goed begrijpen dat het Leidsche krantje verlangt zich met geene politiek te bemoeijen, maar zich vergenoegt met de mededeeling van de nieuwtjes welke de achteruitgang van zijne stad en academie oplevert of hem omtrent andere zaken ter oore komen. — Niet ieder blad behoeft juist een politiek blad te zijn, niet ieder als orgaan eener partij, dier denkbeelden voor te staan en ingang te doen vinden. Men kan zonder dit een goed nieuwsblad zijn. — Hadde dus het Leidsche krantje zich binnen de grenzen gehouden van een eenvoudig nieuwsblad zonder meer, niemand hadde op hetzelve iets te zeggen kunnen hebben.

Doch in zijn zoo even aangehaald nommer ging het blaadje daar buiten. — Het vermeette zich zijn stemmetje te verheffen omtrent de questie van den dag, die iederen burger tot nadenken moet brengen. — Het vermeette zich de poging van het 8tal goed te keuren, doch (contradictio in terminis) zich partij te stellen tegen den brief aan alle vrienden van orde en vrijheid van Mr. D. Donker-Curtius, alsmede tegen de aansporing van ons en de geheele onafhankelijke pers tot het inzenden van adhaesien en petitien door al wie zijn vaderland en Koning lief heeft. — Zoo lang men over de zaak *zwijgt*, kan men zeggen dat men zich geene partij stelt, doch van wie er over spreekt, ja er over laat drukken, kan dit niet meer gezegd worden.

Zien wij nu welke partij het blaadje koos? — Dit is met een woord te zeggen: Het koos de partij van het behoud. Het stelde zich tegen het voorstel van het 8tal. — En het deed dit *of* uit onnoozelheid tegen zijn wil, *of* op de meest vijandelijke wijze, dat is niet op de meest openlijke, maar op zoodanige die door slinksche ompratingen zijn doel tracht te bereiken. — Wij willen het eerste hopen. Doch hoe dit zij, dit is zeker dat, welke de intentie van den steller is, zijne uitgebragte woorden even schadelijk voor de goede zaak zijn, en wij ze daarom verpligt zijn te bestrijden.

Een van beiden: men keurt het voorstel van het 8tal af, of men keurt het goed; en zoo men het goedkeurt, moet men de geoorloofde middelen willen, die daartoe leiden, of de goedkeuring is niet gemeend en zal den lande niets helpen. Wat baten de schoonste theorien, zoo men ze niet in praktijk brengt.

Te zeggen: wij keuren het goed, maar kennen de geoorloofde middelen af, is of onnoozelheid of kwade trouw.

Of *onnoozelheid*, omdat het dwaas is te zeggen: « Ik ben van oordeel dat de volksvertegenwoordiging het volk *niet* vertegenwoordigd, en wil ze daarom veranderd hebben," — en tevens te zeggen: « Men moet vertrouwen, dat de volksvertegenwoordiging, die het volk niet vertegenwoordigd, doen zal, wat het verlangen van het volk is." — Een van beiden, of de volksvertegenwoordiging beantwoordt aan hare roeping, of zij doet het niet. — Zoo ja, geene verandering is noodig; zoo neen, dan zal zij *niet* daarstellen wat het volk verlangt. Wil men die verandering, dan *moet* men dus willen dat het volk dit verlangen te kennen geve, of men zal de verandering niet krijgen. Hoe zou anders de Koning dat verlangen te weten kunnen komen en er gehoor aan geven?

En hoe willen wij nu dat het volk dat verlangen te kennen zal geven? — Op eene ongeoorloofde wijze? Immers neen. Wij raden niets aan, dan dat de natie, wier wensch de 8 leden van de Tweede Kamer door dat voorstel meenden uit te drukken, aan hen de voldoening geve van te bewijzen dat zij dit inderdaad deden. — Wij raden niets anders aan, dan dat de natie gebruik make van het grondwettig regt aan elken burger gewaarborgd, om zich met een verzoek tot de Staten-Generaal te wenden.

Het is dwaas te zeggen: « Ik ben van oordeel dat aan de burgers meerdere politieke regten, meerder invloed op 's lands regering moet worden toegekend" en tevens te zeggen: « Die burgers zijn nog onbevoegd over het onderhavige voorstel te oordeelen en dat oordeel op wettige wijze te kennen te geven." — Een van beiden: *of* de burgers zijn *onbevoegd*, om te oordeelen over 's lands aangelegenheden en dan mag men hen *geen meerder* invloed op dezelve geven; *of* zij zijn *bevoegd*, en zoo zij bevoegd zijn, dan zal hij die hen in staat rekent onmiddelijk te kunnen werken op het bestuur van den staat, zoo als het 8tal wil, nimmer kunnen beweren dat zij onbevoegd zijn tot het mindere, tot hetgeen zelfs de tegenwoordige grondwet hun toestaat, tot het geven van teekenen van goedkeuring aan eene politieke handeling, tot het petitioneren bij de bevoegde magt.

Het is dwaas te zeggen: « Ik ben van oordeel dat het de roeping van het volk is deel te hebben aan de landsregering;" en tevens: « de leden der Staten-Generaal hebben tot monopolie de roeping zich daarmede in te laten."

Het is dwaas den twijfel op te werpen of het aan het 8tal, dat aan zijne medeburgers deel aan de landsregering wil schenken, zelfs wel welgevallig zou zijn geoorloofde ondersteuning bij zijne medeburgers te vinden. Een van beiden: *of* die heeren willen hun vaderland redden, of zij willen het *niet.* Willen zij het, dan moeten zij ook de middelen willen, en dat het eenige middel de ondersteuning en aandrang van het volk is zal ieder toestemmen, die de verandering wil. — Door dien twijfel op te werpen beschuldigd het Leidsche krantje die heeren *of* van de verandering *niet* te willen, en dus van *huichelarij*, om den wille van een plasdankje van ondoorzigtigen, *of* van de verregaandste domheid, van namenlijk te denken van bij de meerderheid hunner medeleden, juist den vijand, dien zij met de hulp van het volk te bekampen hebben, bijval te vinden. Of *kwade trouw.* — Want wij weten het: de stelling van het behoud en het systeem onzer tegenwoordige grondwet evenzeer theoretisch als praktisch is zóó onverdedigbaar, dat velen van hen die uit eigenbelang, — geene andere drijfveer is mogelijk, — de hervorming tegenstaan, dezelve meer trachten tegen te werken door zelve voor te wenden het nieuwe boven het oude te verkiezen, om met des te meer gezag en invloed de middelen te bestrijden en tegen te gaan, zonder welke zij begrijpen dat die verandering toch nimmer tot stand zal kunnen komen. In plaats van de zaak te bekampen, bekampen zij de middelen. Inderdaad niet onslim uitgedacht! Zij doen gelijk iemand, die wilde beletten dat zijn broeder een ambt verkreeg, dat hij voor zich begeerde, en daartoe aan dezen niet het ambt als onbegeerlijk, doch alleen het sollicitéren als vernederend voorstelde. Het gevolg was dat de broeder, die het middel verzuimd had, zijn doel niet bereikte, terwijl de ander, die in het geheim voor zich dat middel bij de hand had genomen, met het ambt ging strijken. Zoo strooijen de mannen van het behoud allerlei praatjes uit, in de hoop, dat die het eenige middel, waardoor de poging van het edele 8tal kan gelukken, zullen tegenwerken. Zij zeggen: « adhereren en petitioneren is oproerig," even als of het niet een grondwettig regt ware van ieder burger, even grondwettig als dat van den Koning om wetten voor te stellen en goed te keuren; — even alsof bovendien het petitioneren niet dagelijks plaats had bij allerlei andere wetten, dan de onderhavige. Zij zeggen: « Wat baten grondwettige instellingen, al waren zij nog zoo [illegible] als de gezindheid dergenen die regeren niet goed is." Een argument, een van Assen waardig! Het bewijst immers niets. Omdat een slechte grondwet soms onschadelijk zou kunnen zijn, zoo in weerwil van dezelve de regeerders kundig en eerlijk waren, moet men ze daarom behouden, in de hoop dat dit eens gebeuren mogt; — of moet men het wegnemen der gebreken, die onkunde en oneerlijkheid der regeerders in de hand werken en begunstigen, tegenhouden; — moet men aan een Turksch fatalisme overlaten, wat men door eigen krachten verpligt is zooveel mogelijk minstens te begunstigen. Of staat daar niet: « Die bid zonder te werken zal geen verhooring vinden?"

Zij zeggen, en dat is het sluwste van alles: « uwe eigene vrienden, uw 8tal zelve, keurt uwe teekenen van bijval, uwe petitioneren af." Een gezegde, waarvoor geene bewijzen bijgebragt worden; een gezegde, dat tegen hen, die wij de vrienden des volks achten, eene beschuldiging in zich bevat *of* van huichelarij *of* van domheid, — en waartegen wij ons als zoodanig verheffen.

Zij zeggen: « niet rijp en groen moet zijne stem verheffen," alsof alles wat geen belang heeft bij het behoud *groen* ware. Burgers, gezeten Burgers! beseft gij den hoon, dien men u aandoet? Allen *de hommes en pouvoir*, alleen de magthebbenden zijn *ryp*, gij allen zijt *groen*; zij zijn *mondig*, gij *onmondig.* Ja! juist dat is de stelling van het Behoud, dat is de stelling van de oude grondwet, dat is de stelling van de regering en uwe vertegenwoordiging. — Doch daar zijn 8 mannen opgestaan, die om uwentwille het tegendeel beweren. — Welnu, ontzegt hun het bewijs hunner bewering niet; — toont hun dat zij waarheid spraken. Toont hun dat u de belangen van den staat ter harte gaan. Wendt u tot de Tweede Kamer met talrijke petitiën. En zij zullen op dezelve verwijzen en zeggen: « Ziedaar het volk, waarvan wij verklaren dat de voogdij moet worden opgeheven. Vraagt gij nog, of zij daartoe rijp zijn? — talrijke petitiën bewijzen het; zij hebben eenen wil, een staatkundige wil, en zij weten die te doen gelden. Geeft aan dien wil eene vrijere werking, die zij behoeft. Wij bezweren het u, bij de rust van den staat en de onwankelbaarheid van den troon."

Het Leidsche krantje haalt ten slotte van zijn artikeltje de woorden van Herder aan: « Terwijl de slechte zedeleer zich met den stelregel vergenoegt: *ieder voor zich, niemand voor allen;* zoo is de spreuk: *niemand voor zich alleen, ieder voor allen*, de leus van het Christendom." — Wat die aanhaling daar beduiden moet bekennen wij niet te begrijpen. Doch zoo wij ze hier overnemen, is het, omdat zij *ons* past, omdat wij, met de laatste spreuk op ons vaandel gestikt, ieder burger oproepen het zijne bij te dragen om ten behoeve van het algemeen eene heerschzuchtige aristocratie te bekampen, die de eerste tot hare leus heeft gekozen.

NIEUWSTIJDINGEN.

BELGIE.

BRUSSEL, den 7. Januarij. De bevolking van Belgie was in 1842 4,172,706, en op den 31. Dec. 1843 4,213,863 inwoners.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 8. Januarij. Men verneemt, bij wijze van gerucht, uit eene officieuse bron, dat de *ontvangers*, — die zich bij de bekende gedireering van 6. Maart in zoo verre verdienstelijk hebben gemaakt, dat zij hunne on-

behoorigen of ondergeschikten en wijders andere personen tot zoo groot mogelijke inschrijvingen hebben weten over te halen, — eene zekere *gratificatie* uit 's lands kas ontvangen hebben. — Men wil, dat er eenige overeenkomst zoude bestaan tusschen ontvangers en brakken, welke laatsten bij de hertenjagt een stuk van het gewei meêkrijgen, indien zij het arme, argelooze wild, goed-verraderlijk en sterk-vijandiglijk hebben vervolgd, aangevallen en afgemaakt!

Nadere informatie aan het ministerie des heeren *van Hall*.

DEVENTER, den 6. Januarij. In de vorige week vereenigden zich eenige notabele ingezetenen dezer stad tot het ontwerpen en doen teekenen van een adres omtrent de voorgestelde grondwetsherziening, gerigt aan de Tweede Kamer der S. G. Dit adres waarvan een afschrift aan den Graaf *van Rechteren*, verzelt van eene dankbare hulde aan het edele Negental, zal gezonden worden, wordt reeds met gunstig gevolg diegenen ter medeteekening aangeboden, welke men daartoe bevoegd acht.

— Als een nieuw staaltje van verregaande fiscaliteit dient vermeld, dat eenige neringdoende lieden van de smalle gemeente te dezer stede, reeds gedrukt door een betrekkelijk zwaar patentregt, nog daar en boven zijn genoodzaakt geworden na alvorens in boete te zijn geslagen, om een afzonderlijk!! patent te nemen, ten einde bij het ijsvermaak eenige centen te kunnen verdienen, om niet ten laste van eenig armbestuur te komen. Zou deze ergerlijke fiscaliteit eigen vernuft of van elders er ingekuipt zijn?

VLISSINGEN, den 11. Januarij. Door 39 inwoners van de gemeente Groede en Breskens is eene petitie aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingezonden over de regten van grondeigenaren in de nabijheid van vestingen of sterkten.

Ingezonden Stukken.

1844 en 1845.

Herinnering en Hoop.

Onderscheidene gewaarwordingen doorstroomden ons gemoed bij het eindigen van het vorige, en bij den aanvang van het tegenwoordige jaar, en wij zijn overtuigd dat ieder nadenkend en regtgeaard Nederlander in *onze* aandoeningen zal gedeeld hebben. — Immers het jaar 1844 was rijk, zeer rijk aan gebeurtenissen voor ons ongelukkig vaderland? . . . .

. . . .

Het jaar is in den duisteren chaos teruggezonken, maar wat in dat jaar geheurd is, zal door de geschiedenis worden opgeteekend en onpartijdig door het nageslacht worden beoordeeld; — het staat met bloedige letters gedrukt op de voorhoofden van duizend ongelukkigen; — het is in het hart van ieder vriend des vaderlands onuitwischbaar gegraveerd; — het zal eenmaal veelligt loodzwaar wegen op de harten van hen die zich nu in hunne valsche glorie verheugen en het staat opgeschreven in het groote boek der Eeuwige Geregtigheid!

Aan den aanvang van 1844 ging er eene bijna algemeene kreet om hervorming op, want, 's lands schatkist was uitgeput, en sommige *echte volks*-vertegenwoordigers duidden aan, dat men geen regt had om geld van het volk te eischen, indien men dien eisch niet gepaard deed gaan met eene belofte van herstel. — Doch tegenover het volk, en tegenover enkele moedige mannen, stond de regering en wilde niets belooven maar eischte geld, veel geld, en bedacht, om dat te bekomen, de zoo beroemde monsterwet!

Ja gij hadt gelijk, Minister van Finantien, toen gij in uwe overschoone aanspraak aan de Staten-Generaal onlangs gezegd hebt: *dat de geschiedenis van geen een volk tot nu toe het voorbeeld had opgeleverd van hetgeen hier gebeurd is!* Het was inderdaad zielverheffend! Men verklaarde dat het land ten ondergang dreigde, dat het arme volk uitgeput was, ... en men bedacht, om het land te *redden*, eene wet, waarbij al wat heilig is geschonden werd, eene wet, die meineed en bedrog in duizend harten zaaijen moest, eene wet die andere wetten verkrachtte, die ieder inwoner aan de strengste en schandelijkste inquisitie ten prooi gaf, — met een woord, eene wet zoo verfoeijelijk, dat de taal geene woorden bezit om haar in al hare laagheid af te schilderen. — De geheele natie kwam bijna op tegen zulk eene aanranding harer regten, en men begon voor eenen opstand te vreezen . . . . evenwel de Tweede Kamer zeide ja, de Eerste volgde natuurlijk dit voorbeeld, en de Koning? . . . . Hij werd geblinddoekt en begoocheld en hij zeide ook ja! — Doch de ministers sidderden op hunne zetels, en zij riepen der verpletterde natie toe: » Gij ziet wat u te wachten staat, zoo wij geen geld hebben is het crediet verloren, — wij zullen dus komen en het geld met geweld van u eischen, de gevolgen kunnen vreeselijk zijn. . . . . . Bewaar u zelve en bewaar ons daarvoor, leen ons geld, leen het ons *vrijwillig!*" . . . . En het bevende volk gehoorzaamde!

Die blinde en dwaze gehoorzaamheid was echter zoo algemeen niet als Neêrlands *redder* dit schijnt te denken . . . . Neen, minister van Finantien, niet *allen* die uwen maatregel tegenstonden hebben eindelijk gezwicht voor de welsprekendheid uwer talrijke gezanten! — Neen, wij zeggen het met trotschheid. Wij hebben geen deel aan uwe leening genomen! en dit *wy* beteekend niet alleen wij, schrijver dezes, — wij spreken hier uit naam van allen die hunnen Koning en hun land waarlijk beminnen en het heillooze van uwe wet doorzagen. — *Hierin* heeft Uwe Excellentie dus gedwaald, maar zij had wederom *gelyk* toen zij vol geestdrift uitriep: » Het vaderland geniet de vruchten van die edele pogingen!" Ja, Nederland plukt de wrange vruchten van uw reddings-ontwerp. Het berouw, dat men zoo dwaas en blind is geweest, ontwaakt in vele harten, de armoede neemt hand over hand toe, jammer en noodkreten hoort men van alle zijden, 's lands regering ontvangt hartverscheurende brieven uit een deel van ons vaderland waar de ellende haar hoogste toppunt schijnt bereikt te hebben, en zij ziet zich genoodzaakt deze bittere weeklagten aan stedelijke regeringen over te zenden, opdat men toch van honger stervende, door ziekte verteerde landgenooten ter hulpe kome! . . . . en de liefde voor onzen geachten Koning verflaauwt allengs bij het klagende en morrende volk . . . . O men geve, men geve! men sluite het hart niet voor het heilige medelijden, men helpe, men redde waar men kan; het hart breekt ons, wanneer wij bij den fellen vorst denken aan hen die noch dekesel noch voedsel hebben, — daarom roepen wij het onzen landgenooten toe: weest barmhartig, maar ziet tevens op tot de bron van zooveel onheil, en bedenkt hoe noodig het is het groote huishouden beter te regelen! — Het is waar, felle regenvlagen hebben het land geteisterd en vele ongelukkigen in armoede gedompeld; maar men is de armen te hulp gesneld, Gods barmhartigheid heeft de woede der elementen doen bedaren, en de hoop van den landman is niet bedrogen geworden; — daarom, zeggen wij het nogmaals: de algemeene armoede, de vreesselijke ellende die zoo hartverscheurend om hulpe smeekt, — die hebt gij veroorzaakt, *gy* regering van Nederland, die sedert dertig jaren dat land hebt uitgemergeld, die, ten behoeve eener bastaard-aristocratie, het volk hebt uitgezogen, en die, in het jaar 1844, door de hemeltergendste aller wetten, aan het land uwer vaderen den genadeslag hebt toegebragt! —

Den genadeslag? Ja dit dachten, dit vreesden wij in de lente van 1844; doch, Gode zij dank, onze vrees is misschien ijdel geweest, want, aan het einde van dat duistere jaar, toen de discussien in het adres ons met droefheid hadden vervuld, toen de overmoed der regering haar hoogste toppunt scheen bereikt te hebben, toen men 's Konings naam misbruikt had om ongeoorloofde dwingelandij te verontschuldigen, toen de laauwheid en lafheid der zoogenaamde vertegenwoordiging ons deed blozen en sidderen van verontwaardiging . . . . toen daagde er op het alleronverwachtst een schemerend doch heerlijk licht aan de kimmen, want, de acht edele mannen — wien wij reeds meer dan eens onze opregte hulde betuigd hebben — stonden op, en, zich zelve vergetende, hun eigenbelang opofferende, deden zij het moedig voorstel om Neêrlands grondwet te herzien. Van dit oogenblik is de hoop in onze harten teruggekomen; doch die hoop was flaauw, want, wij begrepen zeer goed dat het moedige achttal door de aristocratische partij overwonnen zal worden, indien het volk zijne stem niet hooren doet: . . . . Maar kort daarop vierde de Christenheid het Kersfeest . . . . en toen. — Wij kunnen het niet verzwijgen — *toen* werd het *licht* in onze harten! . . . . Dat Kersfeest immers, 't welk door onze voorvaderen aan den Zonne-god was toegewijd, is door ons gewijd aan Hem wiens leer stroomen van licht over de wereld verspreid heeft! . . . .

Hij die op de wereld gekomen is om der waarheid getuigenis te geven, om aan gevangenen en slaven vrijheid te verkondigen, Hij werd geboren in nederige omstandigheden, en zijne opvoeding werd aan eenen man uit het volk, aan eenen nederigen handwerksman opgedragen! Daardoor werd het aan de geheele menschheid toegeroepen, dat deugd en verdienste in de hutten der armoede zoowel als in de paleizen gevonden worden, — daardoor wordt het ook nu nog aan het miskende volk verkondigd, dat ook de armen Gods kinderen zijn, en naar den hoogsten zielenadel kunnen trachten, — daardoor heeft de Allerhoogste het menschdom uit zijnen gezonkenen toestand willen opheffen, gevoel van menschenwaarde doen herleven, en daardoor ieder sterveling willen aansporen om naar licht en waarheid te streven! — en Hij, die reeds door Zijne geboorte broeder des volks was, Hij heeft Zijne heilige roeping nooit verzaakt; — Hij is het land doorgegaan goeddoende; Hij heeft de vrouw in hare regten hersteld, Hij heeft de misbruiken gefnuikt, Hij heeft zich niet ontzien om, ten aanhoore van geheel het volk, den grooten des lands hun oordeel aan te kondigen; — Hij stond daar, Hij alleen, Hij man uit het volk, vriend en leeraar des volks, te midden van den prachtigen tempel, tegenover de grooten en magtigen der natie, omringd van armen en eenvoudigen, en, Zijne anders liefderijke stem, sprak toen met gezag en majesteit het schrikkelijk wee uit over hen die het volk uitzuigden en onderdrukten. — Hij is gevallen door de boosheid zijner vijanden; zij hebben schijnbaar overwonnen . . . . maar, Hij die gekomen was om de menschheid tot God terug te brengen, om ons te leeren wat *waarachtige* liefde, *waarachtige* deugd en *waarachtige* schoonheid is, om ons den Allerhoogsten beter en zuiverder te doen kennen en aanbidden, ... Hij heeft zijne goddelijke zending voltooid. Hij leeft in heerlijkheid en heeft ons zijne leer gelaten, en die leer waaraan de maatschappij vrijheid en deugd, en alle verhelderde begrippen te danken heeft, verspreid zich meer en meer; — hoewel heerschzuchtige keizers haar zoeken uit te dooven — wel begrijpende dat *slaafsche* onderwerping ophoudt waar het licht de koude harten komt verwarmen — hoewel ministers en aristocraten, bij ons te lande, haar door hunne daden verkrachten en zoeken te ontzenuwen . . . . toch blijft zij bestaan! » Reeds vele honderden van jaren — zegt STRAUSS (1) — werd het Kersfeest gevierd, de eerste maal door weinigen, naderhand door een steeds toenemend getal van menschen. Hunne vreugde breidde zich verder uit; den besten moesten alle harten [illegible] vallen; het rijk van God bestaat, en steeds zal [illegible] meer en meer komen. Ziet daar de hoop, met we[illegible] wij in de toekomst der menschheid staren, en wa[illegible] ieder mensch deelen moet. Het Kersfeest viert de ve[r]bindtenis, waarin het menschelijk schoone met [het] goddelijk heerlijke getreffen is."

Behoeven wij hier nog iets bij te voegen, om [te] doen begrijpen waarom het licht werd in onze harte[n,] om te doen beseffen dat de blik, die wij hoopvol [op] geheel het menschdom wierpen, ook vol vreugde [en] blijde verwachting zich vestigde op ons geliefd vade[r]land! — Het was ons als of eene hemelsche stem [ons] toeriep: » Ook in Nederland zal het licht worden[!] Immers het voorledene is prophetisch voor de toekom[st;] wanneer God hoe langs hoe meer licht over de gehe[ele] aarde verspreidt, zal Hij Nederland niet alleen [in] duisternis doen zuchten? . . . .

. . . .

Met dergelijke gevoelens hebben wij het jaar 18[44] vaarwel geroepen, en hebben wij vrolijk het jaar 18[45] begroet; het duistere jaar waarin ons evenwel ook [zoo] veel goeds is wedervaren zagen wij achter ons ve[r]dwijnen; en het was ons als of het nieuwe jaar o[ns] een *nieuw* tijdperk van licht en waarheid, vrijhe[id] en orde zoude aanbrengen.

(*Vervolg hierna.*)

(1) FRIEDRICH STRAUSS, kerkklokstoonen.

Koninklijke Nederlandsche Loterij.

TREKKING DER VIJFDE KLASSE.

17e Lijst. Geene.
18e Lijst. No. 14425, een prijs van f 25,000; No. 7744, [een] prijs van f 1000.
19e Lijst. No. 18980 een prijs van f 1250.
20e Lijst. No. 18141 een prijs van f 1000.

Advertentien.

ONDERTROUWD:

J. REKKERS
MET
J. P. LOOIS.

VLISSINGEN,
den 10. Januarij 1845.

Strekkende deze tot kennisgeving aan Vrienden en B[e]gunstigers zoo binnen als buiten deze Stad.

Intrest-Betaling.

De ONTVANGER der Stad Vlissingen, daartoe doo[r] Heeren Burgemeester en Wethouders geautoriseerd, zal op Woensdag den 15 Januarij 1845, en vervolgens telken Woensdag in de maanden Januarij, Februarij [en] Maart eerstkomende, des voormiddags van 9 tot 12 ure ten zijnen Kantore uitbetalen de Intressen op de Obligatien ten laste van gemelde Stad, verschenen den [illegible] December 1844.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, [op] Dingsdag den 14 Januarij 1845, des namiddags ten 3 ure, binnen Vlissingen, op [de] Groote Markt, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, presenteren te Verkoopen:

Een HUIS en ERF, te Vlissingen, in de Lange Noordstraat, Wijk B. No. 6, kadastraal bekend sectie E. No. 519;

En een HUIS en ERF, te Vlissingen, in de Beursstraat, Wijk D. No. 46, kadastraal bekend sectie E. No. 781.

Daags voor de Verkooping voor een ieder te zien.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, o[p] Vrijdag den 17. Januarij 1845, des morgens ten tien ure, in het Kalkhokstraatje te Vlissingen, publiek presenteren te verkoopen:

Twee RIJTUIGEN, kompleet PAARDEWAND, BALKEN, PLANKEN, MESTPUTPLANKEN, WERK- en BRANDHOUT.

Daags voor de Verkooping te zien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Januarij. Sedert den 9. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Sybille, E. Boek, Bertha, C. Fahrenbij, beide Rio Janeiro, koffij. Eugene, M. van Groenendaal, Liverpool, kliprout; Emma [illegible] II, Musche, St. Petersburg, potasch en katoen; Jean de Locquenheim, C. Pethers, Ibrilla, stukgoed; die Hoffnung, L. Konaur, Kietz, lijnzaad.

— Van Antwerpen is de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Carmes, J. Jarvis, New-York, landverhuizers en stukgoed.

— Onderscheidene schepen welke wegens winterweder in de haven dezer stad waren binnen gekomen, zijn uit dezelve gehaald en naar Antwerpen opgezeild.

BATH, den 8. Januarij. Gedurende de maand December 1844, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen:

Ingeklaard: 4 met ballast, 2 met brandhout, 1 met houtwerk, 1 met kalk, 10 met steenkolen, 1 met hardsteen, 6 met zinksteen, 7 met stukgoed en 25 ledig; te zamen 57 schepen, waarvan 50 onder Nederlandsche- en 7 onder Belgische vlag; alsmede 25 ledige visch- en mosselschuiten en 5 stoombooten.

Uitgeklaard: 2 met aardappelen, 3 met haardasch, 1 met ballast, 24 met garst, 2 met haver, 1 met huiden, 2 met kaas, [illegible] met meekrap, 5 met stukgoed, 3 met ongemalen tufsteen, [illegible] met haring en zoutevisch, 3 met bokking, 1 met kanariezaad, 1 met koolzaad en 20 ledig; te zamen 60 schepen, waarvan [illegible] onder Nederlandsche- en 14 onder Belgische vlag; alsmede [illegible] schuiten met versche visch en mosselen en 5 stoombooten.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN DIEREN.